וישנו לאחר מיתה וישנו בצבור כביחיד

תאמר בשינוי בעלים דאין פסולו בגופו ואינו

בארכע עבודות ואינו לאחר מיתה ואינו

בצבור כביחיד ואף על גב דתרתי לאו דוקא

תרתי מיהא דוקא דמאי שנא שינוי בעלים

דלא הוי פסולו בגופו דפסולו מחשבה בעלמא

היא שינוי קודש נמי פסולו מחשבה בעלמא

היא ותו הא דאמר שינוי בעלים אינו לאחר

מיתה ולרב פנחם ברי' דרב אמי דאמר יש

שינוי יבעלים לאחר מיתה מאי איכא

למימר תרתי מיהת דוקא נינהו אלא אמר

רבא "פסח ששחטו בשאר ימות השנה

בשינוי בעלים נעשה כמי שאין לו בעלים

בומנו ופסול: בתני ישחמו שלא לאוכליו

ושלא למנויו דילערלים ולממאים פסול

לאוכליו ושלא לאוכליו למנויו ושלא למנויו

למולים ולערלים לשמאים ולשהורים כשר

סישחטו קודם חצות פסול משום שנא' יבין

הערבים שחטו קודם לתמיד כשר ובלבד

שיהא אחר ממרם בדמו עד שיזרק התמיד

ואם נזרק כשר: גמ' ת"ר יכיצד שלא לאוכליו

לשום חולה או לשום זקן כיצד שלא למנויו

נמנו עליו חבורה זו ושחטו לשם חבורה

אחרת מנהני מילי "דת"ר בבמכסת מלמד

שאָין הָפּסח נשחם אלא למנויו יכול שחמו

שלא למנויו יהא כעובר על המצוה וכשר

ת"ל במכסת תכוסו הכתוב ישנה עליו

לעכב ר' אומר לשון סורסי הוא כאדם שאומר

לחבירו כום לי מלה זה אשכחן שלא למנויו

שלא לאוכליו מנא לן האמר קרא באיש

לפי אכלו תכוסו איתקש אוכלין למנויין

יח א מיי׳ פט״ו מהלכות פסולי מוקדשין הלכה יא:

ים ב מיי׳ פ״ב מהלכות ב ייי בייב מה ק"פ הלכה ה: ב ג מיי' פ"א מה ק"פ הלכה ד ופט"ו מהלכות פסולי מוקדשין

בא ד מיי׳ פ״ב מהלכות

ק"פ הלכה א: בב ה שם הלכה ג:

רבינו חננאל ושינוי קודש עוד ישנו אפי׳ לאחר מיתת

המקדיש. כגוז שהיה עולה

לשם שלמים, שינוי בעלים לאפוקי דאינו נפסל אלא מחיים דכיוז שמת פקעה רשותיה ודוכרניה מעליה. וישנו בצבור כביחיד כי שנוי קדש פוסל בקרבנות הצבור, שאם ישחוט העולה לשם חטאת או לשם אשם, כמו שפוסל בקרבן יחיד כך פוסל בקרבנות צבור. ואע"ג דפרכת שינוי דפסולו בגופו בעלים שאין פסולו בגופו, דהא החם הוא לשח בעלים שאיז מגופו הוא. . לאו מיררא היא דחרווייהו פסול מחשבה נינהו ולא שנא. ומאי דפרכת נמי יש שינוי קודש לאחר מיתה ואין שינוי בעלים לאחר מיתה. הרי רב פנחס לאחו מיונון, הויידב פנחס בריה דרב אמי אמר יש שינוי בעלים לאחר מיתה, כדגרסינז בתחלת שחיטת . דשים ואמר ררא עולה בשינוי קדש פסולה בשינוי בעלים כשרה, אין בעלים לאחר מיתה, ורב פנחס בר רב אמי אומר יש בי רב אמי אומה בעלים לאחר מיתה, אמר ליה רב אשי לרב פנחס דוקא קאמר מר יש בעלים לאחר מיתה והוה ליה כשינוי קדש ובעי איתויי אחריתי, או דלמא אמרינן . מאי איכא גביה כמה עשה קא אמינא. וזו השמועה כלה מה לשנוי קדש שכן עבודות וישנו לאחר מיתה וייוונו בצבור כביחיד כולו קדשים פריד מיהא בתרתי . לדברי הכל באחת, ולרבא דהוה מרא דשמעתא בתרתי מה לשנוי קודש שכז ישנו בארבע עבודות כביחיד לאפוקי צבור דלא משכחת ליה כשווי בעלית דהא כל ישראל הן. ופשטה רבא פסח . ששחטו כשאר ימוח השוה נעשה כמי שאין לו בעלים בזמנו ופסול. תנן בתחלת שחיטת קדשים חוץ מן הפסח ומן החטאת פסח בזמנו שלא לשמו פסול שנאמר ואמרתם זבח פסח הוא לה׳, דייקינן מינה דבעינן לשמו, ותנן נמי (הפסח) [הזבח] נפסל בארבעה כו' בשחיטה שנאמר המקריב את זבח שנאמר והקריבו זו קבלת הדם, בזריקה שנאמר הזורק את דם השלמים, בהולכה שנאמר והקריבו בווי.כ.. הולכה ואפקה שחטו שלא לאוכליו ושלא . למנויו כו׳. ת״ר כיצד שלא ולזקז. כיצד שלא למנויו

רישבן לאחר מיתה. ושינוי בעלים אינו לאחר מיתה שמא משום דכתיב לכפר עליו ולא על חבירו ומת לאו בר כפרה אחר וישנו בקרבן לבור כקרבן יחיד: אבל נשינוי בעלים. מחשב גמורה הוא אלא שנתחייב להביאו והך דשמעתין אתיא להדיא כמ"ד בדבר אחר הוא ואינו בארבע עבודות. בשאר זבחים דלאו פסח 🕒 שיעבודא דאוריי׳ וכרב אסי אמר רב 🖲 בפ״ק דקדושין (ד׳ יג:) דמוקי

הא דתנן האשה שמתה יביאו יורשין עולתה אע"פ שלא הפרישתה מחיים א אבל לרב יהוד׳ אמר שמואל דאמר והוא שהפרישתה מחיים אבל לא הפרישתה לא משום דשיעבודא לאו דאורייתא לכאורה אינו נפקותא בין שינוי קודש לשינוי בעלים דלאחר מיתה כיון דבשינוי קודש [נמי] אין היורש חייב להפריש אחר תחתיו ומיהו י"ל דנ"מ אם הפרישו בעלים שתי עולות לחחריות שחם מפסל האחם יביא השניה ואם לאו תהא השניה חולין אי נמי שינוי קודש אסור לשנות אחר מיתה דאמר בריש זבחים (ד' ב:) ונדבה מי שרי לשנויי בה אבל שינוי בעלים ליכא אפי׳ איסור

כיון דאינו לאחר מיתה: נעשה כמי שאין לו בעלים בומנו ופסול. תיתה לר"י ל"ל למימר נעשה כיון דתרתי דוקא לימא דפסול משום דחין כאן עקירה ואי לא חיים להני פירכי וסבר דדמי לשינוי קודש הואיל ופוסלו בזמנו וחשיב עקיר׳ א״כ אמאי הוי כמי שאין לו בעלים בזמנו הלא בשינוי קודש לא חשבי׳ משנה כבזמנו לפסול ואור"י דהכי פי׳ אפי׳ ליתנהו להנהו פירכי מ״מ לא הוי עהירה דנעשה כפסח בזמנו שמתו בעליו דאמר בסוף אלו דברים (ד׳ עג:) דבעי עקירה וכששחטו סתם פסול אע"פ שהוא כמפרש שלא לשם בעליו שהרי מתו ה"ג שלא בזמנו שינוי בעלי" לא חשיב עקירה וכן מוכיח הלשון דקאמר שאין לו בעלים ולא קאמר כמי ששחטו בשינוי בעלים: רבי אומר לשוז סורסי הוא זה. אור״י דרבי לא פליג את"ק ומודה דאיכא עיכובא באוכליו ומנויו ואינו אלא מפרש דבריו דלא פסלי אוכליו ומנויו אלא בשחיטה

וכן משמע בכילד לולין (ד' עח:) דמסיק רב דאמר אכילה לא מעכבי כרבי נתן ולא קאמר כר' והיינו משום דלפרושי אתא כדפי': לאוכלין מנא דן. אור"י דערלים וטמאים כולהו נפקי מהאי קרא דאיש לפי אכלו דכיון דלא מצו אכלי ליה חשיבי כולהו שלא לאוכליו וכן משמע בפ"ב דובחים (ד' כב:) דקאמר קסברי זקני דרום טמא משלח קרבנותיו פי׳ פסח והתניא במכסת נפשות מכאן שאין הפסח נשחט אלא למנויו ואיתקש אוכליו למנויו משמע בהדיא דטמא נפקא לן מאיש לפי אכלו:

מדרור

ואיתקש אוכדיו דמנויו. מימה לר"י ה"כ מה מנויו פסלי בד עבודות דהיינו שינוי בעלים אף אוכליו יפסלו בד׳ עבודות ובשאר קרבנות נמי יפסלו במנויו וי״ל דשלא למנויו אין זה שינוי בעלים דשינוי בעלים לא פסיל אלא בזריקה כגון שוחט או מקבל ומוליך על מנת לזרוק לשם אחרים או זורק לשם אחרים אבל שוחט ומקבל ומוליך לשם אחרים כשר דמוכפר עליו נפקא לן ב ושלא למנויו היינו שוחט שלא למנויו ולא פסיל אלא בשחיטה דווקא כדכתיב תכוסו ודווקא בפסח ולא בשאר קרבנות וא"ת ונימא הואיל וגלי שלא לאוכליו בשחיטה ה"ה בשאר עבודות כדאי" בפ"ק דובחים (ד' ו:) פסח שלא לשמו מזבח פסח שאר עבודות מנא לן הואיל וגלי גלי ואור"י דלא דמי כיון דגלי בכל הקרבנות דלא עלו לבעלים לשם חובה וגבי פסח אשכחן פסול בחד מינייהו אין לנו לחלק ג: טשחשו למודין עד מנת שיתכפרו בו ערלים. אם שחטו למנויו על מנת שיתכפרו בו שאינם

מנויו הא פשיטא דפסול לכ"ע דהיינו שינוי בעלים דפסול בפסח ובחטאת ומיהו נראה לר"י דה"ל פליגי בשחט לאוכליו על מנח שיחכפרו שאינם אוכלין כגון חולה חקן דפסל ביה רב חסדא כמו בערלים אע"ג דקראי דמייתי בערל כחיבי דמחד קרא דלפי אכלו נפקי וילפי מהדדי לכל מילי דהא לאוכליו ושלא לאוכליו דכשר היינו משום דילפי? מלמולים ולערלים ודווקא בשחט למולים ע"מ שיתכפרו ערלים פסל רב חסדא אבל מזרק לשם ערלים אפי׳ רב חסדא מודה דכשר דאין מחשבת אוכלין בזריקה דהא בכ״מ פשוט זה למסדר הש״ס בכולה שמעתי׳ ובריש זבחים (ד׳ ד.) דקאמר אשכחן זביחה שאר עבודות מנלן וכי תימא נילף מזביחה מה לוביחה שכן פסולה שלא לשם אוכלין בפסח משמע דליכא מאן דפליג דאין מחשבת אוכלין בזריקה ועוד דרב אשי מסיק דרבה לא פליג בהא אדרב חסדא ובפ׳ כילד לולין (ד׳ עת.) דתניא שחטו לאוכליו לזרוק דמו שלא לאוכליו פסח עצמו כשר ואדם יוצא בו ידי חובתו לא גרסינן לזרוק דמו אלא ונזרק דמו דלא תיקשי לרב חסדא וכן יש במקצת ספרים וריב״א פי׳ דדוקא נקט על מנת שיתכפרו שחישב להתכפר בו ערלים אבל אם לא חישב להתכפר אלא חישב לזרוק להאכיל הבשר לערלים אפי׳ רב חסדא מודה דכשר דלא שייך בזריקה מחשבת פסול דאכילה אלא פסול דכפרה ובשחיטה דווקא אם חישב להאכיל שלא לאוכליו ולערלים פסול דשחיטה ודאי בעינן לשם בעלים הראויים לאוכלו כדכתיב איש לפי אכלו תכוסו והיינו דאין מחשבת אוכלין בזריקה:

וישנו לאחר מיתה. מת בנו מביא קרבן אביו ואם שחטו שלא לשמו לא עלה לשם חובה ואחריות הקרבן מוטל על נכסי המת וצריך להביא

> דלאו עיקרן לאכילה אתי אלא לכפרה לא שייך שינוי בעלים אלא בזריקה שאין לו בקרבן אלא כפרתו וכפרה ליתא אלא בזריקה וכי מרבינן שאר עבודות לפוסלה בשינוי בעלים בפ״ק דובחיםש לא מרבינן אלא שוחט להתכפר אחר בזריקת דמו או מוליך או מקבל לזרוק לשם אחר או זרק ממנו לשם אחר אבל שוחט לשם אחר שתהא השחיטה לבדה לשם אחרים אבל בשעת שחיטה אין דעתו על הזריקה אלא לבעליו כשר והכי אמרי׳ התסי אמר רב אשי ק"ו ומה אם במקום שאמר הריני שוחט לשם פלוני דכשר שחטו לזרוק לשם פלוני פסול מקום שאם אמר כו׳ ש״מ מיהא דאין מחשבת שינוי בעלים בשאר עבודות אא"כ מחשבין באחת מהן על מנת לזרוק אבל בשינוי קודש שחט שלא לשמו פסול דכתיבי זבח שלמים זביחה לשם שלמים וכן בחטאתם ושחט אותה לחטאת וכן פסחש זבח פסח הוא. ומיהו ודאי פסח שעיקרו לבעליו ליאכל בא שחטו שלא לשם בעליו להאכילו למנויין אחרים פסול כדקתני מתני׳ [לקמן] שחטו שלא למנויו פסול וע"כ בחישב על השחיטה לחודא קאמר לא על מנת לזרוק מדאיפלגו בה אמוראי בגמרא וע"ב] שחטו למולין על מנת שיתכפרו בו ערלים מכלל דשחטו לערלים דמתניתין במחשב על השחיטה קאמר ושלא למנויו דומיא דלערלים דהא גבי הדדי קתני להו: ואינו לאחר מיחה. דאין שם בעליו עליו מאחר שמת ואם שינה שמו כשר: ו**אינו בלבור.** דלשם מי ישנה אותו שלא יהא בעליו אם לשם נכרים לא מיפסיל כדאמרי׳ התסט ולקמן בשמעתין [סב.] דאין שינוי

בעלים פוסל אא"כ שינהו למחויב כפרה כמותו דיליף מלכפר עליום עליו ולא על חבירו אלמא שינוי בעלים פסול בחבירו דומיא דידיה ומחויב כפרה כמותו ואי לא לא פסיל: ואע"ג דתרתי. מהנד פירכי: לאו דווהא. כלומר לאו פירכי נינהו תרתי מיהא דווקא ומפרש ואזיל הי תרתי לאו דווקא: פסול מחשבה לא מיקרי פסול הגוף: ולרב פנחם. בפ"ק דובחים אמרה: יש בעלים לאחר מיחה. ואם שחטו לשם בעלים אחרים לריך היורש להביא אחר: כמי שאין לו בעלים. כמי ששחטו בזמנו שלא לשם בעלים. ואני שמעתי שינוי בעלים אינו בזריקה כדאמרי׳ [ס.] אין מחשבת אוכלים בזריקה ואי אפשר לומר כן דמחשבת שלא לאוכליו מנויין עליו הן ובשחיטה הוא דגלי רחמנא ולא בשאר עבודות אבל מחשבת שלא למנויו דהיינו שינוי בעלים עיקרה בזריקה הוא כדיליף לקמןש בשמעתין בזריקה וכפר עליו ולא על חבירו: בותבר' נאוכליו ושלא לאוכליו כשר. דמקצת אוכלין לא פסלי ולקמן [סב:] מפרש טעמה: ממרס בדמו. שלה יקרוש כדי שיהה רחוי לזריקה: ואם נורק. קודם לתמיד כשר דאע"ג דאמרן (לעיל ד' נט.) יאוחר דבר שנאמר בו בערב ובין הערבים וגו' לא מיפסיל בהכי: גבו' מכסת. לשון מנויין כמו את מכסת הערכך (ויקרא כו): **סורסי.** ארמי. חכמי האומות קורין לו לינג"א שוריי"א: **כום.** שחוט. למימרא דבשעת שחיטה לריך להתכוין למנויו: **לפי אכלו.** הראוי לאכול פרט לחולה ולזקן ולערל ואפילו הן מנויין: שחטו

ובחים דף ד: ו: [ע"ש], ב) [בובחים ז: איחא יש בעלים לאחר מיתה וכן ליין רש"י הכא ד"ה יש בעלים בנים ב ולמיל מ נייש ותוס'], ד) כל מקום שחמנא ערל בזה הענין הוא מראל שחתו אחני חחים יאכל בו, ה) זבחים דף לא.. ו) [תוספתל פ"ד ה"ג], 1) לקמן דף עח: [ע"ש] ובחים כג. ע"ש, ה) ולחמו עם: יומה לט: נה: יבמות מנחות יט:ז, ט) ודף ד.ז. י) [ובחים י.], כ) [ויקרא ג.], () [שם ד], מ) [שמות יב], () [שם ד], מ) () וזכחים ד:ז, **כ**) וויחכא ט [וכחים ל.], ש) [ויקות א], ע) [דף סב.], פי) שם כתוב רב אסי א"ר יוחנן ולריך לעיין אם הוא רבי אסי תלמיד דר' יוחנו או רב אסי תלמיד חבר לרב עי' רש"י שבת קמו: ד"ה רב כהנא וחוס' חולין יט. ד"ה אמר רב הונא, \$) [שייך לע"ב], תורה אור השלם

ו. וְהָיָה לְכֶם לְמִשְׁמֶרֶת עַד אַרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם לַחרֶשׁ הַוֶּה וְשָׁחֵטוּ אתוּ

בל קהל עדת ישראל בין בְּיִם: שמותיבו וְאָם יִמְעֵט הַבַּיִת 2. וְאָבּ יְּבְּעֵּט תַּבְּיִּתְ מִהְיֹת מִשֶּׂה וְלְקַח הוּא וֹשְׁבֵנוֹ הַקְּרֹב אֶל בִּיְתוֹ במכסת נפשת איש לפי אכלו תכסו על השה:

לעזי רש"י

לינג"א שוריא"ה. שפה

מוסף רש"י

שלא לאוכליו. לחולה ולזקן שאין יכולין לאכול סית ואין בו מנויין אחרים אלא הן (לעיל ם.). נ דאיש לפי אכלו פסול. הראוי לאכול (שם). ושלא למבריר. נימנו עליו חבורה זו ושחטו לשם חבורה אחרת (שם). לערלים. ישראל שמתו אחיו מחמת ישרחל שמשו החייו מחמם מילה והן פסולין מלאכול פסח דכתיב כל ערל לא יאכל בו מחח. ולטמאים. יחכנ בו (שנו). ודטמאים. נמי אסורים בקדשים ובכרת הן על אכילתן שם). משום שנאמר בין הערבים. וכמה פעמיס שנה הכתוב בחביעות זמנו בי"ד בין הערכים (זבחים יא.). איתקש אוכלין למגרייז. מה מנוייו מעכבי אף אוכלין מעכבי, שאם שחטו לטמאים ולערלים טוף מוכפין מעכפי, שמט שחטו לטמאים ולערלים ולחולה ולזקן שאין יכולין לאכול כזית פסול. ואפילו בהחי קרא כתיב גבי מנויין

מוסף תוספות

א. דלדידיה נפקא לן מיניה דאם שחטו שלא חייב היורש להביא אחר תחתיו דתו לא משא"כ אם שחטו שלא לשם בעליו. תוס' שחנן. ב. עליו ולא על חבירו והיינו זריקה דחשיב כפרה. עס. ג. אבל הכא אית לן למימר דלא גלי אלא בזביחה ולא בשאר ערודות שם